

Malevičev Črni kvadrat

me izziva k razmisleku o uganki Objekta,

ki je razprostrta čez celotno 20. stoletje.

Želim si razumeti vzgib, ki pogosto povzroči pojavitev

vprašanja »kaj je to?«,

ko stojim v galeriji,

pred modernim umetniškim delom

in se ga zaradi nerazumevanja

prav nič ne znam dotikati ...

Bistvo umetniškega dela pa je ravno dotik!

Dotakniti se s pomočjo materiala, z vidnim,

z nekim objektom,

ne »nevidnega«, temveč tistega, kar vidnemu uhaja -

tujost, neizrekljivost, groza,

odsotnost.

Črni kvadrat je primer slike,

ki je postala stroj za kazanje sveta.

Ta abstrakcija naj bi kazala pot do resnice sveta.

Oziroma celo resnico samo?

Se sprašujem,

ko gledam črnino na belem ...

Pisatelj me prepričuje v prav,

ko zagovarja REALNOST ODSOTNOSTI in je

je tako zelo ilustrativen:

»Razen tega, da tisti, ki bo zagovarjal,

da je odsotnost neka »ideja« ali neka »abstrakcija«,

zagotovo ni bil nikdar dojenček, ki je jokal za svojo mamo,

niti ni bil zaljubljenec, ločen od ljubljene osebe,

niti nekdo ki žaluje - pravzaprav sploh ne bi bil človek.

Ali sploh obstaja kakšna še težja in

bolj neznosno realna stvar kot odsotnost?«

Črni kvadrat na belem ozadju zavzame mesto

prve moderne slike,

mesto, na katerega se usede in nasloni vsa moderna.

TEŽA črnine!

Prispeval Nika Hölbl
Torek, 27 Maj 2014 08:12

Je Malevič res naslikal tisti

sami skrivnostni in nedoumljivi

NIČ?

Ne gre za okno, ki bi bilo zaprto

pred svetom,

oziroma za iluzijo,

prek katere je spuščena zavesa.

Ni naslikan kot poziv, da ga odgrnemo,

zato da bi končno - odzadaj - videli resnični svet.

Pri kvadratu so nasprotno prav vsi zastori že padli!

V nasprotju s Plotinom, ki je pozival k temu,

da naj bo umetnost nekaj, kar na resnično bivanje

spominja,

bi za moderno veljalo,

da je umetnost resnično bivanje.

Neposredno gledanje sveta. Mimo iluzij.

Nagniti se skozi okno v luknjo.

Na cesto.